

ZENDING EN EVANGELISATIE

Het Mysterie der godzaligheid.

III.

3e. Hoe aarde en hemel zijn ontsloten.

Er is nog meer gebeurd. Dat ook tot het mysterie der godzaligheid behoort. De Zoon Gods is als Middelaar in ons sterfelijk vleesch ingegaan, en heeft zich door Zijn Middelaarswerk onsterfelijkheid verworven. Dit is als evangelie door de engelen gezien, en door de heidenen gehoord. Maar nu ook nog dit: Het is geschied, en het geschiedt nog dagelijks, dat engelen en mensen er de Gode welbehaaglijke conclusie uit trekken. De engelen immers „nemen den Middelaar Gods op in hun heerlijkheid“, en er zijn mensen op aarde, die hun harten voor Hem ontsluiten in een waar geloof.

Want gelooven, d.i. ons hart open houden voor onzen Middelaar. Dan heeft Hij toegang tot ons; dan woont Hij, dan werkt Hij in ons. Dan geldt van ons: Ik leef niet meer; de Christus leeft in mij. Och, een geloovige klaagt nog wel: Wie zal mij, ellendig mensch, verlossen uit het lichaam dezes doods, uit m'n sterfelijk, zondig vleesch? Ik dank God door Christus Jezus, onzen Heere: Hij verlost ons uit dat lichaam, en maakt van ons geestelijke mensen, in wie niet de verderfelijke, doch het eeuwig leven reeds overheerscht. Het is een geloofslied: Dood, waar is uw prikkel, hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet. Doch, Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus. Dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen; en als dit verderfelijke onverderfelijke zal hebben aangedaan, dan zal geschieden, zooals geschreven is: De dood is verslonden tot overwinning. Het herschapene vergaat nimmermeer. Nu, dat begint reeds met het geloof in den Middelaar. Want gelooven is het kennen met ons hart van God en van Jezus Christus, Dien God gezonden heeft. Daar begint het eeuwig leven mee: „Wie in den Zoon geloofd, heeft het eeuwige leven“.

En wanneer ons hart voor den Middelaar open staat, dan staat eigenlijk heel de schepping voor den Middelaar en dus voor God Drieëenig open. Want de mensch is het hoofd der schepping. Door het gelooven van de kerk gaat heel de schepping zich weer voor God ontsluiten, zooals door het ongelooft van Adam en Eva heel de schepping onder de vloek kwam, wyl ze zich in Adam voor God had toegesloten.

Neen, nu gaat het niet meer over de prediking, noch over de zending. Maar nu gaat het over het werk des Heiligen Geestes in de opening onzer harten.

Dat werk des Geestes volgt op de prediking: „Hoe zullen zij gelooven, indien ze niet gehoord hebben; en hoe hooren, indien hun niet gepredikt is?“ Maar het werk des Geestes volgt dan nog niet út die prediking. Waar geen dienaar des Woords, geen zendeling komen kan, daar herschept de Heilige Geest het geloof.

En dus zegt de apostel Paulus ons hier, dat hij niet één heiden heeft bekeerd, en niet één zondaar in de wedergeboorte heeft gebracht. Hij heeft enkel mogen zien, dat er van zijn hoorders tot het geloof gekomen zijn, zooals Lydia, wier hart door God geopend was, opdat zij het Woord der prediking zou aannemen. Hoe zouden wij, mensen, ook kunnen? Het geloof toch is niets minder dan de toesluiting van ons hart voor den duivel, de uitbanning van den satan, en de ontsluiting van ons hart voor den HEERE God.

Dan zijn we weer bij Adam terug. De afval van God is begonnen met het ongelooft in God, en het geloof in den duivel. Hij eindigt ook weer met het ongelooft in den duivel, en het geloof in God. Dan zitten we weer aan God vast. In de nieuwe gehoorzaamheid. Dan hangen we God weer aan, hebben Hem lief, vertrouwen Hem. En dan eindelijk kunnen we weer zeggen: Hoe lief heb ik Uw wet.

Niet één keer, maar eeuwig. Want het herschapene is sterker dan het geschapene. Omdat de Middelaar des Nieuwen Verbonds sterker is dan de eerste Adam. Hij heeft den dood achter Zich, en het eeuwige leven vóór Zich. Daarom hebben ook zij, die gelooven, den dood reeds achter zich, het eeuwige leven vóór zich. Want ze zijn in Christus Jezus geworteld en gegrond: één plant met Hem geworden. „Indien wij met Christus gestorven zijn, zoo gelooven wij ook, dat wij met Hem zullen leven, wetende, dat de Christus, opgewekt zijnde uit den dood, niet meer sterft: de dood heerscht niet meer over Hem. Alzoo ook gijlieden, houdt het daarvoor, dat gij wel der zonde dood zijt, doch Gode levende zijt in Christus Jezus, onzen Heere.“

Maar nu nog iets. Want die vraag heeft men tegenwoordig actueel gemaakt. Paulus zegt nu wel, dat de Middelaar Gods is geloofd in de wereld, maar: hoe weet hij dat? Daar kan hij zich toch

in vergissen? Het kon ook wel eens alles bedrog zijn? Wat garandeert Paulus, dat niet alle menschen, die hij ontmoet heeft, en die zeggen, dat ze gelooven, met een leugen in de rechterhand verdoemd worden?

Och ja, wij weten het weer beter dan Paulus. Hier hebben veel kerkmensen, en dominees voorop —, weer een dieperen blik in de waarheid dan... Ja, dan God de Heilige Geest; dan Paulus, gedreven door den Heiligen Geest! Maar weet u, hoe Paulus dat weet, dat de Christus geloofd is in de wereld? Dat er echt geloof is? Nu, heel eenvoudig: omdat het geloof openbaar is. Er zijn in de kerk niet openbare hypocrieten en verborgen geloovigen; maar er zijn openbare geloovigen en verborgen hypocrieten. Als het andersom was, ja dan had Paulus in onzen tekst... gefantaseerd. Wie durft zich vermelen, zulks van den apostel Paulus te denken? Wie heeft u, o mensch, gesteld, om een rechter te zijn over het Woord van God in onzen tekst? Legt dan uw gedachten gevangen onder het Woord des HEEREN, en geloof zonder bedenkingen, dat het geloof publiek, de hypocrisie verborgen is.

Het geloof is uit het gehoor. Vandaar het bevel van den Christus: „Predikt het evangelie aan alle creaturen“; en: „wie geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; doch, wie niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden“. Het is den Heere in de verkondiging van het evangelie om de ontsluiting onzer harten te doen. Maar wie zich aan de klem der prediking onttrekt, en zijn hart verhardt, die zal verdoemd worden; d.i.: voor eeuwig aan den dood uitgeleverd. Uit de sterfelijkheid verzinkt hij in de verdoemenis.

Deze twee zijn de vruchten der zending. De één zoowel als de andere. O, ik kan begrijpen, dat er zendingen zijn, die, zooals Jona, aan Gods roeping willen ontluchten. Want het humanisme is onze tweede natuur. We staan ook in de zending voor de keuze: Wie de menschen lief heeft boven Mij, is mijns niet waardig. Ja, Heere, Uw kerk gaat. Wij zullen prediken. Maar ons zwakke vleesch. En onze zondige liefde tot de wereld. Doch, om Jezus' wil. Om de eer en heerlijkheid van onzen Middelaar. De aarde ontsluit zich voor Hem en den Vader: zij ontsluit zich door het geloof der kerk.

Zal Christus, als Hij wederkomt, nog geloof vinden op de aarde? Ja, Hij zal het vinden, en heeft het reeds gevonden. Immers, de HEERE laat Zijn schepping niet los, maar Hij zal in haar verheerlijkt worden door het geloof van Zijn volk, dat Hij vergadert ook uit degenen, die verre zijn. Wij hebben op ons Kerstfeest het arbeidslied van onzen Middelaar gehoord, bij Zijn geboorte door de engelen gezongen; nu gezongen door Jezus Christus Zelf: Eere zij God in de hoogste hemelen, door den vrede op aarde in de menschen van Gods welbehagen, d.i. door het geloof in de wereld.

De engelen hebben het gezien, en ter harte genomen. Dat God in Jezus Christus den mensch weer met eer en heerlijkheid kroont, en hem opnieuw niet meer een weinig minder, doch hóven de engelen heeft geplaatst. Daarom hebben zij Jezus Christus in de heerlijkheid opgenomen, en ook hun engelenrijk voor Hem ontsloten. Voor Hem en de Zijnen. Want wij zullen met den Christus over de engelen heerschen. Opdat in ons hemel en aarde zich voor God ontsluit.

***

Wij lieten in het begin de vraag rusten, waarin Paulus dit alles noemt met den naam van verborgenheid. Daar is, in al, wat hij hier vermeldde, toch niets verborgens? Dan had er toch b.v. moeten staan: God is verborgen in het vleesch, is niet gerechtvaardigd in den geest; voor de engelen bedekt gehouden, onder de heidenen niet gepredikt, door de hypocrieten in de wereld niet geloofd, en ook de hel houdt zich voor Hem gesloten. Maar er staat juist het tegendeel: Het is alles openbaar. De Middelaar Gods is gekomen, en Hem is een Naam gegeven boven allen naam; engelen en menschen zijn tot getuigen gesteld, en hemel en aarde hebben zich voor Hem ontsloten. Waarom dan een verborgenheid?

Intusschen: de vreeze des HEEREN heeft het mysterie, dat in den Middelaar Gods en der menschen tot ons komt, niet losgelaten. Deze verborgenheid is immers de liefde Gods. De apostel Paulus had ook kunnen schrijven: Alzoo lief heeft God Zijn schepping, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, dat de engelen Hem hebben gezien, de heidenen van Hem hebben gehoord, de wereld in Hem heeft geloofd, en de hemel der heerlijkheid Hem heeft opgenomen. Want in ieder woord van onzen tekst komt de uitverkiezing Gods ons tegen, en Zijn eeuwig welbehagen. Uit ieder woord blijkt het, dat God is, naar de apostel Petrus schrijft, „de getrouwe Schepper“. Hij wil in Zijn eeuwig welbehagen de uitverkiezing van Jezus Christus tot Middelaar der verzoening. Hij wil, naar Zijn welbehagen, de prediking onder de heidenen. Hij immers wil, dat alle menschen zalig worden. Hij ook wil de uitverkiezing dergenen, die gelooven mógen in Zijn Zoon.

Zoo staat ook achter, zoo werkt ook in den zendingsarbeid de uitverkiezing Gods door. Zij is

het hart der kerk. Zij is ook het hart der zending.

Groot is deze verborgenheid. Maar wij, die het evangelie moeten prediken, staan in deze verborgenheid niet krachtens ons ambt, doch slechts door de vreeze Gods. Alleen de godzaligheid kan in deze verborgenheid rust vinden, en uit haar leven.

En daarom is ook de arbeid der zending alleen naar Gods heilige wet, wanneer we haar verrichten in de godzalige aanbidding van de liefde Gods in onzen Middelaar. Hij laat de werken Zijner handen niet varen. Hij gedenkt het verbond der werken en des levens. Vanwege dit welbehagen Gods in Zijn verbond zal de prediking des evangelies voortgang vinden tot aan de wederkomst van Jezus Christus; zal er geloof gevonden worden in de wereld. Vanwege dit welbehagen erkennen wij, staande bij de openbaring Gods in het vleesch, bij Zijn prediking onder de heidenen, bij de gave van het geloof in de wereld: Wij zien het, maar doorgronden het niet.

De aanbidding van het welbehagen der liefde en trouw Gods is het laatste.

Daar eindigen wij ook deze predicatie mede:

Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht;

Uw vrije gunst alleen wordt d'eere toegebracht; Wij steken 't hoofd omhoog, en zullen d'eerkroon dragen,

Door U, door U alleen, om 'teeuwig welbehagen; Want God is ons ten schild in 't strijdperk van dit leven,

En onze Koning is van Israels God gegeven.

Amen.

S. U. Z.

„Der Mohr“.

Charivarius citeert in „De Groene“:

„Der Mohr hat seine Schuldigkeit getan, Der Mohr kann geh'n“, mogen zij Othello nazeggen.

(„De Jonge Liberaal“.)

En hij merkt op:

Het is den jongen Liberaal wel te vergeven; je verwacht zulke nikkers zoo licht.

(„Der Mohr hat seine Arbeit gethan, der Mohr kann gehen.“ — Schiller, „Fiesko“, III, 4.)

Wist u het? Ik niet, die „Arbeit“ n.l.

Het Comité van Waakzaamheid.

„De Groene“ kondigt aan:

PROF. Dr H. J. POS,

hoogleraar in de wijsbegeerte aan de Gemeentelijke Universiteit te Amsterdam en oud-hoogleraar in de algemeene taalwetenschap aan de Vrije Universiteit, schreef voor „De Groene“ nevenstaand artikel over het Comité van Waakzaamheid, over welker grondslag en doelstelling sommigen een verkeerden indruk blijken te hebben.

Wij prijzen ons gelukkig, Professor Pos als voorzitter van dit comité bereid te hebben gevonden, onderstaande duidelijke uiteenzetting te geven.

Uit het artikel citeer ik:

Het Comité van Waakzaamheid is een organisatie van intellectuelen in de ruimste zin. Geen academische aanleggenheid, al werd het initiatief genomen onder leiding van den oud-hoogleraar Kernkamp en al telt het een zestigtal academische docenten onder zijn leden. De krachten, die tot de oprichting geleid hebben, waren van zeer verschillende aard: personen van uiteenlopende wereldbeschouwing en politieke richting vonden elkaar in één saambindend gevoel, dat zich verhelderde tot één gemeenschappelijk inzicht, en zich omzette in een gezamenlijk besluit: de bestrijding van het nationaal-socialisme en alles wat van zijn geest is. Dit gevoel was dat van bedreigd-zijn: de stelling der vrijheid in sommige landen, de schending der meest elementaire mensenrechten, de knechting van wetenschap, kunst en geestelijk leven werden begrepen als zoveel manifestaties van een tot dusverre in Europa niet gekende geest, als een afschuwelijke bedreiging, ook ten onzent, waartegenover de verschillen hun belang verloren, die in ons vaderland aan de orde van de dag zijn, zolang het gemeenschappelijk goed, waarvan allen teren en dat aan de onderlinge strijd van partijen en richtingen de vrije speelruimte biedt, niet in het geding is. Daar kwam bij, dat het niet bleef bij een schouwspel in de verte. Hoewel in Nederland, historisch-cultureel en economisch beschouwd, de bodem geen voorspoedige groei aan dit exotisch gewas scheen te beloven, er waalden genoeg kiemen over, die voeding vonden en omhoog schoten. Het grote naburige voorbeeld trok sommigen door zijn romantiek. Dit zullen er wel weinigen zijn. Maar een breede schaar van ontmoedigden zag hier een oplossing lichten, die met inzet van enig brutaal geweld en zonder inzicht of verantwoordelijkheid te verwerkelijken scheen. Dat een door de crisis in het nauw geraakte laag der bevolking voor die uitweg vatbaar bleek, is begrijpelijk. Onkundig als ze is van de ware oorzaken van haar nood, laat ze zich gewillig leiden door voorstellingen, die een geluksdroom wekken en zonder oordeel aanvaard kunnen worden. Er waren nog andere factoren: naast de verstomping der economisch-uitzichtlozen traden de

t juist daar
schepen —
le gelooven
ig behartigt.
ip chartert
i boord van
nwoordiger,
le belangen
* lading.

n Engelsch
n, nautiker.
ros, super-

mag men
in. Een ku-
die leiding

, adviseeren
te blijven.
rmden voe-
meerendeel"

st de stuur-
er dan één
die dagen
ik. In dien
genwoordig
orkomt. En
men in een

ken wordt,
zou zeggen
derheid van
aan boord
a den koers
stem van de
Commentaar

Ten eerste
maar over
schil maakt.
bemannig
uitgezonderd
is, wat men
ajor" bijeen.
in het com-
plemaal niet
rui negeert.
de legende.

dus — had
egelijk laten

m te overwin-
c van daar te
en aankomen
Creta, strek-
iet Noordwes-

vaalde, meen-
ben, en afge-
Creta henen"

enwind van

ndstreken in
nimmer zoo
staan. Lucas
dje „nótos“.
i. 28: 13. Met
e zuiden.

1. Bijna geen
elkij zijn ze
tand dan in
rdt met een
Eenige man-
trekken het
ndaar boeg-

kt zich een
n tegen het
n haren die
" (Tekst en
open ligt"
idwest- und
gegen Süd-
tre le vent
l" (Fransche
south-east"
ba kai kafa

n de zuid-
den over-
iling Direc-
gebouwd en
te loopen.
ven die door
lag, zoowel
n het noord-
egenwoordig
l tegen win-
het eilandje

vens vastge-
ven.
N. POPTA.

Lucas, blz. 72.
ot, Vol. IV.